

Χριστουγεννιάτικο δώρο

Πολλοί, όταν μιλάνε για Χριστούγεννα, έχουν στο νου τους ένα ζεστό, στολισμένο γιορταστικό δωμάτιο, μ' ένα τραπέζι φορτωμένο άφθονες και λαχταριστές λιχουδιές, γεμάτο με χαρούμενους ανθρώπους που αλλάζουν ευχές και δώρα, καθώς ακούγονται τα κάλαντα από τρυφερές παιδικές φωνούλες.

Για τον Άντη, όμως, τα Χριστούγεννα των τελευταίων χρόνων ήταν πολύ διαφορετικά. Ούτε ελατοκορφές στολισμένες με κεράκια και χρυσωπές γυάλινες μπάλες, ούτε τζάκι, απ' όπου να ξεχύνεται το άρωμα του ρετσινιού και η θαλπωρή του πευκοκούτσουρου που καίγεται, ούτε γεμιστή με κάστανα γαλοπούλα, ούτε καινούρια ρούχα και παιχνίδια.

Είχε περάσει τις χριστουγεννιάτικες νύχτες μέσα σε ένα αντίσκηνο, ανίκανο να εμποδίσει τον άνεμο και τη βροχή να περονιάζουν τους ενοίκους του. Κι είχε πάρει μίαν αλλαξιά μεταχειρισμένα ρούχα για μοναδικό δώρο.

-Πάλι καλά, έλεγε η μάνα του. Άλλοι είναι πολύ χειρότερα από εμάς.
Μα ο μικρός Άντη δεν το καταλάβαινε αυτό το « πάλι καλά».

Ακόμα θυμόταν ζωηρά το σπιτάκι τους σιμά στο μεγάλο λαχανόκηπο, ξεμοναχιασμένο κομματάκι από τα άλλα σπιτόπουλα του χωριού. Την άνοιξη, αν το θωρούσες από αγνάντια, το 'παιρνες για ξεποταμισμένο αμνάδι που 'χε ξεκόψει απ' το κοπάδι του και βοσκούσε τα νιοβλάσταρα του μποστανιού.

Και στις γιορτές ποτέ δεν του απολείπανε τα δώρα. Ρούχα και παπούτσια από τον πατέρα, παιγνίδια και μποναμάδες από τους θείους και τις θείες.

Πώς, λοιπόν, να ταιριάξει αυτό το « πάλι καλά» με την τωρινή συντυχιά;

Βέβαια, πριν από κάμποσο καιρό, αυτός κι η μητέρα του είχαν βολευτεί σε μια νεόχτιστη πολυκατοικία, μα η ζωή τους ξέμεινε στερημένη και δύσκολη. Το αχαμνό κρατικό βοήθημα και οι λίγες λίγες που κέρδιζε η μητέρα από κάποιες μικρές δουλειές, που της παρουσιάζονταν αραιά και που, τους έφταναν ίσα να ψευτοπορεύονται. Όλα αυτά δεν στενοχωρούσαν τόσο τον μικρό Άντη, όσο η μοναξιά του.

Στο σχολείο έκανε παρέα με μερικούς συμμαθητές του, προσφυγόπουλα σαν τον ίδιο. Μα νοσταλγούσε τους παλιούς φίλους των ευτυχισμένων ημερών. Η μεγάλη καταστροφή τους είχε σκορπίσει σε διαφορετικά σημεία του νησιού και τους είχε κάνει να χαθούν. Οι νέοι του σύντροφοι ήταν, όπως ο ίδιος, συγκρατημένοι και δισταχτικοί στα παιγνίδια και σε όλες τις εκδηλώσεις, λες και προσπαθούσαν μάταια να ξεδιαλύνουν σε τι είχαν φταίξει και τους τιμώρησαν με σκληρό τρόπο.

Για τον μικρό Άντη όμως υπήρχε μια παραπανίσια απώλεια, που διάνευε γύρω του σα στοιχείο μεταλαβαίνοντάς τον την κάθε στιγμή με το φαρμάκι της ανασφάλειας και της δυσπιστίας για τον κόσμο. Στον πόλεμο, που τόσο αναπάντεχα είχε σαρώσει τη χώρα, είχε χαθεί ο πατερούλης του.

Την παραμονή αυτών των Χριστουγέννων ο μικρός Άντη καθόταν μόνος στο δωμάτιό τους. Η μητέρα είχε πάει να άρει λίγα τρόφιμα, που η κυβέρνηση μοίραζε για τις γιορτές στους πρόσφυγες από τη βοήθεια του ΟΗΕ.

Σ' ένα παλιό χαρτόνι η μητέρα είχε ζωγραφισμένες μερικές φιγούρες. Τον Ιωσήφ, το Χριστούλη, τη Μαρία, τους Μάγους και τ' άλλα πρόσωπα και πράγματα που έχουμε συνδέσει με τη Γέννηση.

Ο φίλος μας είχε κόψει αυτές τις φιγούρες μ' ένα ψαλίδι. Είχε αναλιώσει σ' ένα πιατάκι αλεύρι με νερό και μ' αυτή την αλευρόκολλα πολεμούσε να στήσει τη χάρτινη αναπαράσταση της Γέννησης.

Όμως, κάτι το αλεύρι που δεν κολλούσε στέρεα, κάτι η ερημιά εκείνης της ώρας, κατάσταιναν την απασχόλησή του άχαρη.

Πιάνοντας ένα χάρτινο αγγελάκι, που δεν έλεγε να στεριώσει στο πανωκόρφι της σπηλιάς, απόμεινε σκεφτικός.

Τι λογής πλάσματα ήταν αλήθεια οι άγγελοι; Τους έβλεπε συχνά ζωγραφιστούς, μα ένα πραγματικό δεν έτυχε ποτέ να ανταμώσει. Ούτε τον δικό του. Γιατί, όπως είχε ακούσει, κάθε άνθρωπος έχει τον δικό του άγγελο, που τον συντρέχει στις κακοτυχίες και του ξαμώνει τον καλό δρόμο.

Φαίνεται πως ο δικός του άγγελος δεν τον αγαπούσε. Αλλιώς δε θ' άφηνε τους ξένους ν' αρπάξουν τη γη και το σπίτι τους· δε θ' άφηνε να χαθεί ο καλός του πατέρας· δε θ' άφηνε τη μητέρα να παιδεύεται...

Ο χαμηλωμένος ουρανός, ντυμένος με μελανά νέφη, έμοιαζε να πενθεί. Αν και ήταν ακόμα πρωί, το λιγοστό φέγγος σκορπούσε στο χώρο τα σκοτεινά φτιασίδια του σούρουπου. Μια πιπεράτη μυρωδιά νοτισμένο χώματος γλιστρούσε από κάποιο ανοιχτό φεγγίτη στην κάμαρα ζευγαρώνοντας με την παγωνιά. Ο μικρός Άντη βούλιαξε στο ονειροπόλημα.

Σκέψου και να 'ταν άγγελος! Να φύτρωναν στους ώμους του δυο μεγάλες φτερούγες με μαλακά κάτασπρα πούπουλα. Να δυνόταν, σαν ήθελε, να γίνεται άφαντος και να παραστέκεται σε όλους τους καλούς ανθρώπους. Δεν θα άφηνε παιδάκια να είναι μόνα και λυπημένα, όπως αυτός τώρα...

Όπως αυτός τώρα! Ο μικρός Άντη κοίταξε γύρω το φτωχικό, σχεδόν άδειο, δωματιάκι ένωσε έναν κόμπο θλίψης να ογκώνεται μέσα του και να μαργώνει την ψυχή του. Έκανε τόσο κρύο σε αυτήν την κάμαρα! Τα δάχτυλα που βαστούσαν ακόμη το χάρτινο αγγελάκι είχαν ξυλιαστεί. Μα πιο πολύ τον τυραννούσε το χιόνι της μοναξιάς που πυργωνόταν, αθώρητο μα σχεδόν χειροπιαστό ολόγυρα.

Εκείνες τις στιγμές, που θα έπρεπε να είναι πιο χαρούμενες, πιο πλέριες από στοργή και συντροφιασμα από όλες τις άλλες, η ερημιά βάραινε πότερο. Κι η μητέρα αργούσε τόσο...

Ένα δάκρυ ανέβηκε μέσαθ' του και σκάλωσε στις βλεφαρίδες.

Σπώντας την κρούστα της θλιβερής ησυχίας ένα απαλό κροτάλισμα τον ξάφνιασε. Μέσα από το βούρκωμα ξέκρινε ένα φάκελο να γλιστρά κάτω από το σώθυρο.

Σηκώθηκε και τον πήρε στα χέρια του. Απ' το γραμματόσημο κατάλαβε την προέλευσή του. Ήταν απ' την άλλη, τη μακρινή πατρίδα, απ' όπου – πριν τόσους αιώνες Θεέ μου- είχαν ξεκινήσει οι πρόγονοί του, για να ξενερίσουν σε τούτο το νησί και να ριζώσουν.

Η έκπληξή του κορυφώθηκε, όταν στη θέση του παραλήπτη διάβασε τ' όνομά του.

Μα ποιος, ποιος τον θυμήθηκε από κει πάνω;

Έσκισε μ' ανυπομονησία το γράμμα και διάβασε:

Αγαπημένε μου φίλε, Άντη.

Δεν σε έχω δει ποτέ. Όμως, είσαι ο καλύτερός μου φίλος. Τη διεύθυνσή σου τη βρήκε ο μπαμπάς μου απ' την πρεσβεία. Θα ήθελα να σου στείλω ένα δώρο, μα είμαστε φτωχοί. Γι αυτό σου στέλνω μονάχα το γράμμα μου, για να σου πω πως σε αγαπώ πολύ και πως σε νοιάζομαι εσένα και όλα τα παιδιά του νησιού σου.

Φέτος τα Χριστούγεννα θα είμαι λυπημένος, γιατί θα σκέφτομαι πως δεν έχεις δώρα και γλυκά. Εγώ θα έχω λίγα, αλλά δεν τα θέλω, γιατί θα ντρέπομαι που θα ξέρω ότι εσύ δεν θα έχεις καθόλου.

Πρέπει όλα τα παιδιά να συμφωνήσουμε όταν μεγαλώσουμε, να είμαστε αγαπημένοι και να μην κάνουμε πολέμους.

Γράψε μου, αν συμφωνείς

Με όλη μου την αγάπη.

Ο φίλος σου Πέτρος »

Αν συμφωνούσε; Και βέβαια συμφωνούσε!

Μεμιάς η θλίψη φτερούγισε μακριά του. Δεν ήταν, λοιπόν, μόνος. Ο Πέτρος τον νοιαζόταν εκεί πάνω. Ο φίλος του ο Πέτρος!

Η μητέρα του, που μπήκε μόλις εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί ο γιος της ήταν τόσο χαρούμενος. Γιατί την αγκάλιαζε και τη φιλούσε, γιατί χοροπηδούσε τραγουδώντας τα κάλαντα. Μα η χαρά του μικρού Άντη μεταδινόταν και στην ίδια και από τη μια στιγμή στην άλλη θαρρούσε πως οι φτωχικές προμήθειες που κουβαλούσε, σαν από μια αναπάντεχη μαγεία, μεταμορφώθηκαν σ' όλα τ' αγαθά της γης.

Ο γιος της κι αυτή είχαν πάρει για τα Χριστούγεννα τ' ωραιότερο δώρο. Την ανιδιοτελή και πηγαία αγάπη ενός παιδιού. Την ελπίδα για έναν καλύτερο αυριανό κόσμο....

